

ZNACZNE ZMNIEJSZENIE BAZY PRODUKCYJNEJ SEKTORA MIĘSA INDYCZEGO, 2016 – W GŁÓWNEJ MIERZE ZA SPRAWĄ LUBELSKIEGO, DOLNOŚLĄSKIEGO I KUJAWSKO-POMORSKIEGO. DUŻE RÓŻNICE W REGIONACH – ZE WZROSTEM BAZ W PODLASKIM I MAZOWIECKIM. DOLNOŚLĄSKIE SPADA NA ÓSMĄ POZYCJĘ W KRAJU.

Zmniejszenie to: o 5,44% – na tle wzrostu sprzed roku – nie jest duże; nie przeszkodziło wzrostowi produkcji rynkowej na poziomie 2,2-2,3%. W sumie więc trudno mówić o czymś więcej – niż efekcie pewnego pogorszenia opłacalności chowu, w warunkach roku 2016; efekcie w sumie niewielkim – na tle skali pogorszenia. Zastanawia różnica w reakcjach między regionami na zmiany warunków.

ZRÓŻNICOWANIE BAZY PRODUKCYJNEJ W REGIONACH

Specyfika polskiego sektora mięsa indyczego rysuje jego dość charakterystyczny obraz:

- 1/ ogrom koncentracji w 4 regionach – skupienie 79,16% krajowej bazy (lewa strona tabeli niżej),
- 2/ pewna, znacząca rola 4 regionów – skupiających kolejne 15,03% bazy (prawa strona tej tabeli),
- 3/ marginalna rola pozostałych 8 regionów (poziom 5-6% bazy krajowej).

Aktualny stan bazy produkcyjnej w regionach i roczną (2016) zmianę w strukturze obrazuje tabela.

region	% bazy krajowej	zmiana roku	region	% bazy krajowej	zmiana roku
warmińsko-mazurski	34,76	-5,44 %	lubelski	4,80	-32,39 %
wielkopolski	20,32	+15,59 %	podlaski	3,64	+40,47 %
mazowiecki	13,45	+27,65 %	kujawsko-pomorski	3,53	-14,94%
lubuski	10,63	-8,52 %	dolnośląski	3,06	-24,44%

4 REGIONY O NAJWIĘKSZEJ BAZIE PRODUKCYJNEJ

Za sprawą znacznego wzrostu bazy w wielkopolskim – ograniczenie jej wielkości, w skali kraju nie wygląda zbyt znacząco. Straciły w ubiegłym roku bardzo wyraźnie 2 regiony: warmińsko-mazurski oraz lubuski – wyprzedzony przez mazowiecki (dzięki szczególnie dużemu wzrostowi bazy).

4 REGIONY Z DUŻĄ BAZĄ PRODUKCYJNĄ

Tu zwraca uwagę:

- a/ wyjątkowa skala wzrostu w podlaskim – przy odwrotnej tendencji w 3 pozostałych regionach,
- b/ silne zmniejszenie w lubelskim, ale także w dolnośląskim oraz kujawsko-pomorskim.

REGIONY Z MAŁĄ BAZĄ PRODUKCYJNĄ

Choć ich rola pozostała bardzo mała, w roku 2016 – to nie możemy mówić o jednolitej tendencji w tych (aż przeciwieś ośmiu) regionach. Przeciwnie – można było zaobserwować:

- 1/ dynamiczny wzrost bazy opolskiej – 4-5-krotny – o minimalnym znaczeniu gospodarczym (jedna trzecia procenta krajowej bazy po zrealizowanym wzroście),
- 2/ również ogromny wzrost wielkości bazy (81,61%) w łódzkim – także o małej roli gospodarczej, ale już kilkakrotnie większej,
- 3/ wyjątkowe skurczenie bazy produkcyjnej – blisko 4-krotne – w województwie pomorskim.

W sumie można więc mówić o wielkiej dynamice zmian bazy – oczekując w roku 2017, w sektorze mięsa indyczego dostosowań całego zaplecza produkcyjnego branży do uwarunkowań rynku, które pozwoliłoby na wykorzystanie potencjału wzrostu/rozwoju branży – wobec istniejących przewag względnych; zwłaszcza w sytuacji sprzyjających oddziaływań ze strony sektora paszowego.

Dla szerszej interpretacji zmian bazy produkcyjnej polskiego sektora mięsa indyczego – pomocne jest przyjrzenie się zmianom sektora brojlerów kurzych, zachodzącym w tym samym czasie.